

CSONGRÁDI LAP

VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

<p>Szerkesztőség: Főtér 27. szám, hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők. Megjelen minden vasárnap reggel. Kéziratok nem adatnak vissza.</p>	<p>Előfizetési díj: Egész évre 4 ft — Félévre 2 ft — Negyedévre 1 ft. Hirdetéseket a kiadóhivatal mérsékelt árjegyzék szerint számít. Egyes szám ára 8 kr.</p>	<p>Kiadóhivatal: Schvarcz Sándor könyvkereskedése, hová az előfize- tési- és hirdetési díjak küldendők. Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr. Nyilttér petit sora 30 kr.</p>
--	--	---

A földmivesek téli munkája.

Ha meghozta a nyár a maga áldását s izzadó arcával letarolja népünk a kalászos mezőt, a mikor az ős gyümölcséből már kifogyott, — élet szeme hombáron, szalma, széna kazlakban, boglyákban áll; szőlő, bor, gyümölcs, pinczékben, padláson télire elrakva; földünk népe megkönnyebbülten sóhajt fel: egy esztendőre való munkámat bevégeztem, a télirevalót megadta az Isten, most már pihenhetek tavaszig.

És pihen. Így szokta azt atyja, nagyatyja, dédapja s az unokák családi tradícióként öröklik a hitet, hogy a ki nyáron át szorgalmasan dolgozott, télen át megérdemli a pihenést. Földművelőink között két osztályt különböztethetünk meg. A birtokos osztályt, kiknek egy, negyed, fél, egész vagy több telkük van, — és egy úgynevezett zsellér, vagy napszámos osztályt, kik közül egynémelynek háza van, másik részének az sines.

A birtokososztály férfiai azzal töltik idejüket, hogy gazdaságuk kiegészítésül szolgáló marhaállományuk etetését, itatását ellenőrzik, a kocsisra és béresre felügyelnek, maguk ritkán fognak szóra érdemes munká-

hoz, beülnek a bíróhoz, falu kovácsához, vagy egy-egy szép napos időben házak elé gyűlnek, istállóban összejárnak s politizálnak, beszélnek adóról, drágaságról, olesóságról, ökör és ló értékéről, sertések hizlalásáról; olykor bejárnak a hetivásárra eladni kész terményüket s ha fuvar akad, elmennek követ vagy fát hordani s így lassankint leórlik a telet. Jövedelmök úgyszólván semmi, egész megélhetésük az előző nyár termésének bőségétől tételeztetik fel s így téli ellátásuk is ahhoz arányul. Ha szűk a termés, adóra nem telik: a pénzüntézetekhez kell fordulniok kisegítésért, megterhelik birtokukat.

A zsellér nép sorsa természetesen még szomorúbb. Neki a nyár verejtékes munkája után is alig ad annyit, hogy elég legyen télre. Az ő megélhetése feltételes, csak napról-napra terjed, minden biztosítás nélkül. Beáll „marha bánó“-nak, eljár fát vágni, apróbb szolgálatokat keres csekély s bizonytalan bérért s a telet keservesen inkább áttengi nyomorult kosztján, mint átéli.

A nők — a birtokososztálynál a ház vezetésén kívül fonással, szövással foglalkoznak. Ős idők óta van az így. A zsellér asszonyok pénzért fonnak.

Rövid vázlatképe ez a földművelők téli életének, mely szomorú és lehangoló, s itt volna az ideje, hogy a kép vidámabb hangulatba menjen át.

Tagadhatatlan, hogy a föld népe bizonyos elfogultsággal viseltetik minden oly munka iránt, mely nem illik be közvetlenül a földművelés körébe, némiképp lealázónak tartja azt s attól még saját jóléte árán is visszahúzódik.

Ezen ósdi felfogástól le kell szoktatni a népet, s fel kell világosítani, hogy a munka bármily irányu, tisztességes eszköze a megélhetésnek és saját jóléte érdekében köteles felhasználni. Ne irtózzék a munkától, hisz ebben nyílik boldogulásának feltetele.

S népünk bár hajlandó a kényelemhez, egyszersmind elég természetes észszel bír különbséget tenni: a munkával kapcsolatos jólét s a boldogtalansággal együttjáró nélkülözés között s ha módjában áll választani, szorgalmáról meg fogja győzni a kétkedőket.

Hiábavaló ideákkal nem akarunk eléállani s meg nem valósítható eszközöket a munkaadásra s a gyümölcsözésre nem óhajtunk felsorolni. De a mi kivihető s hitünk szerint czél-

A „CSONGRÁDI LAP” TÁRCZÁJA.

Hogy lettem én és a feleségem is szolid?

Irtta: F-k Z-u.

I.

En.

Az apám hét vármegyére szóló híres mulató ember volt. Könnyű volt neki! Szépen instruált 600 holdas birtokot örökölt, azon kívül hatalmas egészséget és még hatalmasabb jó kedvet. Léven pedig pénze, ereje és kedve, czimborát, bort és cigányt már nagyon könnyű volt hozzá szerezni.

Ha tehát a környék nőtlen és nősférserege egy igazi jó murira vágyott, rendszeren hozzá rándult át. Nála meg rögtön csapra verték a hordót. Peták Jóska és Majma Gyurka primásoknak meg csak a folyosó végéről kellett egyet kiáltani, rögtön munkába álltak; járt a konventió évről-évre, se több, se kevesebb nem lett a fizettség, ha szólt, ha pihent a hegedű.

Hosszú és zajos fiatalsága volt s így késő gondolt a nősülésre, de annál hamarabb is hagyta özvegyen az anyámat.

Az apám érdemeinek köszönhettem tehát, hogy az anyám amint elértem a katonasort, mint családfentartó egyetlen fiut kireklamált a katonaságtól s még a bajuszom jó formán ki sem tudtam pödörni,

mikor már én „a meglett emberek” sorába léptem.

Huszonegy éves koromban megházasított. No, ha hosszú volt az apám fiatal-sága, nekem ugyan kurtára szabták ki. Az apámnak már deresedni kezdett a bajusza, kopni a bölcsesség fogá, mikor a nyugalom aranyösszinű várába menekült; nekem még a bajuszom se nőt ki jóformán, nem hogy a bölcsesség fogam. mikor a házias élet aranykalitkájának ajtaját rám csapták.

Hát mi tagadás benne, jól éreztem magam. Ejnye már no... hát hogyne! Fiatal, erőteljes embernek lenni, aztán olyan aranyos szép kis szöke asszonykát birni mint az enyém... akkor volt; aztán mikor az ember bölcsességgfog nélküli fejjel gondolkodik, az élet gondjainak szekerét a mama tolja. Hát hogy jó étvágyú ember nem gondol olyankor a koplalásra, főleg ha olyan szép fiatal asszony tálalja az ételt mint az én kis párom volt, hát az legalább is természetes.

Szóval boldog voltam én is, meg a feleségem is, meg az anyám is. — S így minden rendben volt.

Hanem egyszer csak kinőtt a bölcsességfogam s én a helyett, hogy a „bölcs megfontolás” állapotába jutottam volna, akkor „gabalyodtam” meg.

Városunkba egy osztály tüzért helyeztek el. Az udvarias és szórakozni vágyó tisztikar a város előkelőit rögtön sor-

ra látogatta s így nekem is jutott a szerencséből.

A kaszinó megnépesült s a lassú, kimért, polgári léptekhez sarkantyuk pengése verte a zenei rythmust.

Jobb lett a sör, minden héten háromszor lehetett a vendéglőben virslit kapni, a divatárusok havonta kétszer új, divatos női czikkeket hozattak, nagyon megszerették az asszonyok és leányok az öltözködést és főleg az estéli sétát és tisztí estélyeket.

A tiszt urak ittak ha kellett, ha kellett elnyerték a kaszinóban a pénzt és udvaroltak a hogy egy aranyzsínóros vitézhez illik és várható!

Az elhanyagolt vadásztársaságot új életre ébresztette az őrnagy, ki szenvedélyes vadász volt; hozzám eljött személyesen, hogy engedné meg a kedves anyám önagysága a 600 holdas birtokunkon, mely külön vadászterületet kepez — a vadászatot.

Nagy szerencsének jelentvén ki azt, ha én is velük tartanék a vadászatokon.

Az anyám szívesen megengedte s a feleségem ki háziasan nevelt, de okos kis asszony volt, még biztatott is reá, hogy vegyek részt benne.

Ő még katonát beszélni csak novel-lákban hallott s ezek az elevenek valóság-gal meghódíták.

Hej, ha tudta volna, de hogy biztatott volna reá! Mert bizony én a tiszt urak

ravezető lenne, a mely elősegítené a jólétet, enyhítené nyomorát nemzetünk testének, azt mint lelket ölthető eszmét felvetjük.

Hol foglalkoztathatók a munkások télen?

Vessünk egy pillantást a nyugat a népének téli munkájára.

Ausztria, Belgium, Hollandia, Schweic, Francia, Angolországban a nép legnagyobb része gyárakban dolgozik, kereskedelmi üzletekben nyernék alkalmazást férfiak és nők. S a kik ide nem mennek, otthon foglalkoznak házi iparral és dolog nélkül, kereset nélkül egyik sem szükködi.

Am a fenti országok gyáriiparban elől vannak, azok gyári országok, míg mi földművelőország vagyunk s nem kívánhatjuk, hogy egyszerre minden falu határában gyár állítsák fel. Hanem figyelmünket a házi iparra kell fordítanunk, olyan iparra, melyet egyéb házi foglalkozásunk mellett szobánkban elvégezhetünk.

Ez régóta hangoztatott dolog, de vajmi csekély eredményt tudott még eddig elérni s ennek oka abban rejlik, hogy az ipari cikkekhez szükséges tárgyakat nem tudták jutányosan beszerezni, sőt azt sem, hogy hol szerezhetik be s hogy e miatt primitív munkájokat értékesíteni akarták, nem találtak vevőre. Így a háziipar jelenleg a kosár- és kasfonásban s legfeljebb még a szakajtókészítésben nyilvánul.

Minden vidék sajátos alakulása, természeti viszonyai, terménye s lakosainak hajlamai szerint is más és más házi ipari ággal való foglalkozást tétel fel.

S ahol mi létesíthető, azt virágzásra emelni volna főcélja egy gazdasági vagy ipari szövetkezetnek, mely emberbaráti törekvés a föld népe boldogultnak megteremtését kívánja ki.

Ide is azonban mint minden vállalathoz tüke kell. Tüke, de a mely

busásan hozná be kettős kamatát a lakosok inségének enyhítésében és direkt jövedelmezésével is.

Minden vidék központi városában a vidék munkaigényéhez képest egy szövetkezeti raktár volna létesítendő, melyből a munkások munkaeszközöket nyernének olcsó áron s a melyben kész munkájukat illő árért bármikor beváltanák. A szövetkezet tartana egy művezetőt, a ki ingyen látná el utasításokkal a munkásokat; a mi hova-tovább tökéletesebb munkák előállítására vezetne.

A begyűlt tárgyak nagyban való kereskedésbe bocsátását a szövetkezeti iroda eszközölné s összeköttetése által a többrendbeli házi ipartárgyaknak piacot teremtené, mint a hogy Schweiczban divik.

Ezen az alapon a munkás kellő jutalmát találna szorgalmának, idejében nyerné meg bérét s nem vesztegetné a drága időt simmittevéssel. Több gondot fordítana családjára, gyermekei műveltetésére s az inség könye letörültetné a munka és keresetnélküli egyének arcáról.

Ez lenne a mindennapi kenyér s a tél gondolata nem fagyasztaná meg a munkás ajkán a mosolyt, mint a jelenben.

Csongrád, 1893. február 4.

A csongrádi ártézi kút ügye a „Tiszavidék“ 1893. január 29-én megjelent számában tárgyalatván, a cikkben egész helyesen lett kifejtve a hazudozás tisztességtelen volta; de a cikkíró is vizet prédikál és bort iszik, mert Holczer A. soha se unszolta a bizottságot arra, hogy a vállalkozónak az általa követelt vállalati összeget meg kell adni, sőt inkább Holczer Adolf jegyző közölte a bizottságnak ott jelen lévő többi tagjait, hogy a vállalkozó provocatíójára ennek tudtul adta, hogy se az előjáróságban, se a bi-

zottságban nincs senki, ki tőle bármit is elfogadjon, s hogy erre a vállalkozó kijelentette, hogy ilykép a kút ezer forinttal kevesebbe kerül, mert Sohlya jegyző úr szobájában az egész bizottság együtt tárgyalta ugyan a vállalkozóval a vállalati díjon kívül a szerződés többi pontozatait, de ennek megállapítása után az egész bizottság a bíró szobájába vonult vissza, kivételével id. Kádár Henriknek ki továbbra is Sohlya jegyző úr hivatalában maradt a vállalkozóval és ki dr. Bojniczer Antal úr tolmácsolása mellett a vállalkozóval megalkudott. Így lett a vállalati összeg megállapítva, melyet a bizottság azonnal, később pedig a közgyűlés is elfogadott.

A rosszakaratnak egész özöne kellett tehát ahhoz, hogy Holczer Adolf jegyzőnek a község érdekeit ez ügyben is előmozdító szavainak elferdítésével félrevezesse a nyílt vád és gyanúsításra könnyen hajló közönséget.

A „Tiszavidék“ ugyancsak az 1893. évi január 29-én megjelent számának vezércikkében a békét hirdeti, e lap második cikkéből az látszik, hogy ellenfeleink a békét úgy értelmezik, hogy ők minden tisztességes önzetlen munkását Csongrád-vármegye közéletének, eddigi munkaköréből kiszorítva, tétlenségre kárhoztathatják, rágalmaikat és gyanúsításait mindenki e megyében megadással és ellenmondás nélkül tűrni tartozik, s e békekorszak alatt megeshetik, hogy Holczer jegyző azért lesz állásától elmozdítva, mert Csongrád község tulajdonáért 1892. évben bekebelezte a nagy iskolát, melyet a község még Kádár Henrik úr jegyzősködése idejében néh. Szarka Mátyástól e század közepén megvett és kifizetett.

Az ártézi kút elmergesedett állapotának előzményeként még szabad legyen felemlítenünk, hogy az előjáróság több olcsó, 800—1000 frtba

jóvoltából egy év alatt nem kevésbé híres lump lettem, mint a minő az apám volt.

Nem segített rajtam a kinőtt bölcsesség fogam. Az újság ingerével voltam eltelve. Tréfa, dal, muzsikaszó, dinom-dánom, zaj és katzen-jammer új és mámorító volt.

Valahányszor otthon voltam, úgy éreztem magam a családi körben, mintha az aranyos kalitka boszantásomra volna, az ajtaja zárva. s a rács között kell úgy lopva ki-ki nyújtanom a nyakam a szabadság egy kukoricza szeméért.

Nem jól számított az édes anyám; nem adott szabad fiatalságot, s nem volt emléke, multja bennem a leélt bolondságnak!

Hanem az erényem híven megőriztem. A cimborákkal elmentem én olyan muriba is, mikor eldugják a jegygyűrűt, de én arra soh' se adtam rá a fejem — hü férj voltam. Nem tudtam megcsalni aranyos kis feleségem; nagyon szerettem.

Pedig pályáztak rám! Főleg a tiszturak; minden áron szerették volna elvesztetni velem a... férji hűségem!

Ha a megye székhelyén volt a vig nap, mindig nekem énekelt a színház primadonnája. Hiába... hiába! Én csak nem olvadtam.

Ez volt az én büszkeségem! A feleségem eleinte szegényke éjjelenként várt, hogy mikor jövök haza.

Később szemrehányásokat tett, hogy elhanyagolom.

Aztán következett a rántott levesek és kozmás ételek korszaka. Majd a tisztogatás és súrolás korszaka mindig azon hajnalban, mikor én éjjel oda voltam. Pokoli lármával, ajtó, ablak nyitogatással és bútorhuzerkodással vegyest, hogy ne aludhassam. Azután a szép szó, könnyek és prédikációk. Végül a halál, az elválás és mindezek után ama kilátásba helyezett jövendő, hogy majd megbecsülnél még, ha más lesz a feleséged, de az nem lesz ilyen jó bolond.

Legvégül jött az öreg ágyú, az anyósom. Miután egy terjedelmes morális prédikációt elmondott, kijelentette, hogy az anyámmal egyetértőleg kitagadnak, azaz nem... először is gondnokság alá helyeznek, azután pedig ő elviszi a leányát haza és nem szolgáltatja ki ilyen orgyilkosnak mint a minő én vagyok.

Miután pedig mindezek sem használtak, közösen az anyósom, anyám és feleségem megnyugodtak abban, hogy hát hadd főrjem ki a nyakam; legalább egyszer s mindenkorra megszünök az ő terhük és szegényük lenni.

Elhallgattak mind a hárman. Hanem a feleségem kivártélyozott a másik szobába. Legalább — mondá — ne háborgassam az álmát, ha csavargásaimból haza jövök.

Így jutottam én abba a kényelmes helyzetbe, hogy mindig jól kialudhattam magam sőt a legnagyobb lelki nyugalommal állíhattam mindig azt: tizenegykor jöttem haza! Mert azt mindig megkérdezte az asszony, de soh' sem tudta, igaz-e? — Aludt szegény!

Így ment ez napról-napra! Hanem egyszer beteg lett a kis fiam. Én mint rendesen, a poharat ürítettem a cimborákkal.

A feleségem ott virrasztott a szobaleánnyal fölötte. Már egy órára járt az idő éjjelután. A kis beteg elaludt nyugodtan s a feleségem benézett a szobámba. Üres minden természetesen... Szép tizenegyóra, mormogá. Hogy a setétben való botorkálás-sal, ha haza jövök, fel ne riaszszam az alvó beteget, Évít — a szobaleányt — beküldte a szobámba, hogy feküdjön a pamlagra s gyujtson gyertyát, ha előjövök. Természetesen a kis fiam nyugalmaért, s nem az én nyakam miatt.

Mikor úgy a második és harmadik kakasszó között hajnalban haza vetődtem, még a cipóm is lehúztam, hogy nesz se legyen s boldog voltam, mikor az ágyamban éreztem magam anélkül, hogy észrevettek volna.

Másnap a reggelinél a szokott közönyvel válaszoltam feleségem kérdésére, hogy már tizenegy órakor itthon voltam.

Hanem erre méregbe jött az asszony. Ugyan kérlek, legalább ne hazudnál! Lásd,

kerülő ártézi kút fúrását ajánlotta a községi képviselőtestületnek, s hogy e testület az előljáróság ezen ajánlatát határozattá is emelte, s e határozat fogantatását leginkább gátolta id. Kádár Henrik és Éder János uraknak egy nagy meleg vizet adó ártézi kút fúrása érdekében kifejtett agitációja.

Az előljáróság nem vonja és nem vonhatja ki magát a 6000 frtos ártézi kút létesítésének felelősége alól, mert engedve id. Kádár Henrik és Éder János urak érveinek, a Máyer vállalkozóval kötött szerződés megállapításához köteleességszerűen hozzájárult, de nem vonhatja ki magát e felelőség alól id. Kádár Henrik úr sem, kire a bizottság többi tagjai a vállalati összeg megállapítását bízták és a ki unszolta az előljáróságot, hogy a munka akadálytalan folytatása érdekében a munkásokat a vállalati összeg terhére előre fizesse.

Sok kinlódás után végre elkészült az ártézi kút annyira, hogy naponként 100.000 liter kifogástalan jó vizet szolgáltatott, mi sem lett volna természetesebb, mint ekkor a vállalkozót, ki erre reászolgált, minden további kísérletezéstől eltiltani s a vállalati összegből még rendelkezésre álló 3000 frt felhasználásával a város egy más pontján, például a kültéri iskolánál egy másik ártézi kutat létesíteni, de nem a legnagyobb erélyvel ellenezte e tervet éppen id. Kádár Hendrik úr és nem az ő agitációja okozta-e ismét, hogy a vállalkozónak munkája befejezése elé akadályok nem gördítettek?

Megkell itt mindezek után megjegyeznünk, hogy mi, ártézi kutunk ügyét veszélyeztetettnek még most nem tartjuk, mert 200 méter mélyig el van sülyesztve egy 3" átmérőjű aczéleső s ha kénytelenek lennénk is az ebbe elsülyesztett 2" átmérőjű csövet kivenni, a rendelkezésünk

ez nem szép, hisz rég meguntam szemrehányást tenni. A kis fiad beteg volt, én virrasztottam s így kívánsi voltam azokra a bizonyos tizenegyórakra egy óraker. Biz ott nem volt senki honn, kedves uracskám!

Haj! — válaszolám én leleményességem diadal mosolyával, de én a dívánra feküdtem, mert meleg volt, azt pedig nem nézted meg.

Hanem erre a feleségem szeme rám meredt, a findza kezéből kihullott, ajkai remegve mondták: . . . a . . . a . . . diivváán-ra! Ez . . . már sok!!

Elajult! . . . (Az én szobalányom híres szépség számba ment ám!! . . .)

. . . Alig bírtam életre hozni.

Hanem azóta otthon ülök. Büszke vagyok hűségemre, nem szeretném, ha kétségekbe vonnák!

Aztán meg én szeretem ám az én aranyos kis feleségem!

S azóta . . . tetszik tudni, „azóta!” még — jobban! Kár az ilyen jó aszszonyt magányosan otthon hagyni . . .

(Folyt köv.)

Szeged cigányjai.

A megejtett cigány összeírás szerint Faraónak 388 leszármazója van Szegeden. A tovább folytatott összeírás után azonban e szám egész 506-ra emelkedett fel.

alatt álló 3000 frt elég lenne a helyett egy másik 2 1/2" átmérőjű csövet akár 350 méter mélységig, a meddig bő forrásra bizonyára akadnánk, elsülyeszteni.

Közöljük a fenti cikket szó szerint, már csak azért is, mert Holczer Adolf úr ellen oly alaptalan gyanúsítás látott napvilágot a „Tiszavidék” mult hó 29-én megjelent számában, melyet okvetlenül vissza kell mindazoknak utasítani, kik az ügyet ismerik. De egyúttal azt is kijelentjük, hogy a vállalkozó eddigi eljárásával megelégedve nem vagyunk, sőt azt határozottan karhóztatjuk.

Szerk.

UJDONSÁGOK.

— február 5.

— **Tüntető iparossegédek.** Izgatott gyűlése volt f. hó 2-án a csongrádi ipartestület békéltető bizottságának. Ugyanis Éder János iparhatósági biztos a „békéltető bizottság”-i tagok megválasztása végett és a főszolgabírószág azon utasítása folytán, hogy az ipartestületi „betegsegélyző pénztár” jóváhagyott alapszabályai értelmében a „ki-küldöttek” megválasztását ejtse meg, — rendkívüli közgyűlésre hívta össze az itt alkalmazott segédeket. Az iparos segédek szép számmal jelentek meg a közgyűlésen s a 12 békéltető bizottsági tagot mindenféle tüntetés nélkül rendben meg is választották. Azonban, midőn az ipartestületi betegsegélyző pénztár jóváhagyott alapszabályait bemutatta, az izgatottság a legnagyobb fokra hágott. Azt mondták, hogy ők a betegsegélyző pénztár megalakításáról mit sem tudnak és abba soha be nem folytak. Ekkor Éder János iparhatósági biztos elrendelte az alakulási jegyzőkönyv felolvasását. Midőn Boda Márton ipartestületi jegyző az alakuláskor jelen volt tagok névsorát olvasta, többen közbe szóltak, hogy ők nem voltak itt. Erre Zubek Rókus iparos izgató hangon kezdett beszélni, de Éder János iparhatósági biztos figyelmeztette, hogy nincs joga szólani, amennyiben csak az alkalmazott iparossegédek vannak meghíva a gyűlésre. Erre azután Zubek Rókus a teremből eltávozott és magával vitte a segédek legnagyobb részét is. Ennek következtében a gyűlés feloszlott. Az esetről Éder János iparhatósági biztos részletes jelentést fog tenni a járási főszolgabíróshoz. Az 1891. XIV. t. cz. értelmében mindenütt, a hol az alkalmazottak (tanoncok és segédek) száma 200-at kitesz, betegsegélyző pénztár létesítendő. Az 1892. évi márczius 11-én 13228. sz. a. kiadott miniszteri rendelet 37. §-a értelmében utasítottak a törvényhatóságok, hogy az idézett törvénycikkelt azonnal hajtsák végre. Tehát a járási főszolgabírószág vagy kinevezés útján fogja végrehajtani a törvényt, vagy ha ez nem lesz lehetséges, akkor az fog történni, hogy a csongrádi iparosok és alkalmazottaik a szentesi vagy a szegedi kerületi betegsegélyző pénztárba lesznek kénytelenek beküldeni a hetenként beszédett díjakat, de a fizetés kötelezettsége alól a törvény értelmében, semmi uton vagy módon ki nem bujhatnak. Most már ha kerületi pénztárhoz fognak csatoltatni, akkor a saját pénzükkel közvetlenül nem rendelkezhetnek, hanem minden egyes esetben a kerületi pénztárhoz kell fordulniok. Tehát a kezelés is meglesz nehezítve, de azonfelül a saját pénzükhöz csak könyörgés vagy kérelem útján juthatnak. Akkor majd álljanak elő azok, a kik oktanulul felizgatták az iparos ifjuságot, mert a felelőség őket fogja terhelni.

— **Az iskolaszék lemondása.** Ujhelyi Nándor iskolaszéki elnök úr a községi iskolaszéknek f. hó 1-én tartott ülésében állásáról lemondott, minek következtében az összes választott iskolaszéki tagok beadták lemondásukat a községi közgyűléshez.

— **Színészlet.** Pesti Ihsáz Lajos nálunk is előnyösen ismert színigazgató a napokban adta be kérvényét a járási főszol-

gabírói hivatalhoz, hogy május havában előadását jól szervezett színtársulatával megkezdhesse.

— **Bortermésünk.** A minő szép reményekkel kecségtettek bennünket az őszi szőlővesszők, épp annyira elszomorított azon tény, hogy a szőlővesszők már eddig is mind elpusztultak. — A permetezett szőlővesszőkön alól még csak 5—6 ép rügyet találni, de a meg nem permetezett végkép elpusztultak.

— **Árviz előtt.** Az országos vízrajzi hivatal megkereste a szegedi folyammérnökséget, hogy az a tiszai jégolvadáskokról s általában minden, a Tisza jegén észlelhető változásokról, a védő intézkedések mégtétele végett, hetenként jelentést küldjön be. Ennélfogva a mérnöki hivatal intézkedett, hogy a kerületébe eső csongrád-titeli vonal 10 állomásáról minden 8 napon küldessék fel jelentés.

— **A hadügyminiszter térképe.** A folyammérnöki hivatal a cs. és kir. hadügyminiszterium részére munkába vette, hogy az 1/25,900 számú katonai térképen kitiüntesse mindazon ármentesítési, folyórendezési, belvízrendezési, szóval csatornázási munkálatokat, melyeket az utóbbi években a csongrádi vonalon végeztek. A nehéz munka megoldásával a szegedi mérnöki hivatal 3 szakembere foglalkozik.

CSARINOK

Sakk-matt.

Irta: Kovács István.

— Egyik parasztját kénytelen vagyok kiütni, grófnő, hogy futómat felszabadítsam.

— Csak bátran, kölcsönbe esik.

A két egyén, ki a Rápolthy kastély folyosóján egy sakk-játszmával igyekszik a délutáni unalmas órákat elüzni, Elza grófnő, gróf Rápolthy Dező özvegye, még csak 20 éves — és báró Szarvassy Kázmér, távolról rokona.

A hosszú folyosó üvegzett oldalán kiülről felfutó vadszöllő sűrű lombjai feleslegessé teszik a függönyök lebecsátását, — a féihomályt ritkán oszlatja el a levelek között átszűrődő napsugár, mely az átelleni fal freskóin rezegve tovább szökel.

— Nem találja ugy, grófnő — vevé fel a szót Szarvassy kis idő mulva, — hogy az életben szintén vannak olyan parasztok, kik az embernek utjában állanak?

— Volt már alkalma ilyenekkel találkozni? — kérdé Elza kitérőleg.

— Soha! — Mint tudhatja, meg van az az aristokratikus vonásom, hogy rangomon alóival nem szeretek ismeretséget kötni. Hanem a szegény Béltekey Sándor grófot ugyancsak felbosszantotta egy a minap.

— Remélem, olyan könnyen bánt el vele, mint ön előbb a paraszttábuval.

— Ellenkezőleg, a futó szerepét vállalta magára . . . Szabad figyelmeztetnem, hogy futóm, bástyáját fenyegeti.

— Ön tulságosan figyelmes. Nos? . . .

— Bosszankodva kell nevetnem Sándor gróf esetén. Ha megengedi, elbeszélem.

Elza egy tekintettel megadta az engedélyt.

— A mult héten az öreg gróf vadászatot rendezett birtokán. Nők is hivatalosak voltak, mindenki tudta, hogy fiát házassítja.

— Ön is ott volt?

— Sajnáatomra nem vehettem részt; elbeszélésem azonban teljesen hiteles erővel bír, mert maga a fiatal Sándor gróf bizta reám a titkot. A nők között ott lehetett látni Melanie grófnőt is . . . (Folyt. köv.)

Felelős szerkesztő: ÉDER JÁNOS.

Kiadó lap-tulajdonos: SCHWARCZ SÁNDOR.

A csongrádi általános ipartestület előljáráóságától.

MEGHÍVÓ.

A csongrádi általános ipartestület, 1893. évi február hó 5-én délután 2 órakor a város közháza tanácstermében

RENDEKIVÜLI KÖZGYŰLÉST

tart, melyre a testület összes igazolt tagjai ez úton is oly figyelmeztetéssel hívatnak meg, hogy e közgyűlésen a megjelent tagok számára való tekintet nélkül jogerős határozatok fognak hozatni.

Csongrád, 1893. február hó 3-án.

Szóke Ferencz,
alelnök, mint ipart. h. elnök

Boda Márton,
ipart. jegyző.

Csongrádvármegye közigazgatási bizottságától.

4.

k. i. 1893.

HIRDETÉMÉNY.

Csongrádvármegye közigazgatási bizottsága részéről ezennel közhírré tétetik, hogy a Csongrád-sövényházi árm. és belvizszab. társulat

részére Csongrád és Csany községek határában kisajátítandó területekre vonatkozó kisajátítási tervek megállapítása céljából szükséges tárgyalás a kiküldött bizottság által a Csongrád község határában fekvő területeket illetőleg

f. évi február hó 20 s esetleg következő napjának d. e. 10 órájakor

Csongrádközség közházánál, a Csany község határában fekvő területeket illetőleg pedig

f. évi február hó 22-ik és esetleg következő napjának d. e. 10 órájakor

Csany község közházánál ejtetik meg.

Miről az érdekelt felek oly felhívással értesítetnek, hogy a kiküldött bizottság a kisajátítási terv megállapítása felett akkor is érdemileg határoz, ha a kitűzött tárgyaláshoz az érdekelték közül senki sem jelennek meg.

Kelt Szentesen, Csongrádvármegye közigazg. bizottságának 1893. évi január 25-én tartott üléséből,

főispán helyett:

Dr. Csato Zsigmond

alispán a közig. biz. h. elnöke.

Minden kiállításon legmagasabb kitüntetéseket nyert

GRÓF

15

ESTERHÁZY COGNAC

mely tiszta borból készül és ezért a közönség legkedveltebb itala.

Központi-iroda: Budapesten, külső váci-ut 23.

mindenütt kapható.

Csongrád, 1893. Nyomatott Schwarz Sándor könyvnyomdájában.